

Sæle: Jeg er ganske enig med den ærede foregaaende Taler i, at det er meget betænkeligt for Rigsdagen at gaae ind paa Love, der give Ministeriet Ret til at give Bevillinger; men jeg vilde dog ikke have httret mig om Lovforslaget, hvis ikke den Udtalelse var fremkommen, som vi nu have hørt af den ærede foregaaende Taler. Jeg maa nemlig gjøre ham opmærksom paa, at han vistnok bestunder sig i en Vilsfarelse, idet han har talt om Lovudkastet, saaledes som det oprindeligt forelaa fra Ministeriet, men derimod ikke om Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra det andet Thing. I Lovudkastet tales der om enkelte Personer, men i Lovforslaget, der er kommet til os fra Regjeringen, tales der kun om „Selstaber, Stiftelser og andre Indretninger“, og dette gjør en betydelig Forskjel. Naar der staaer: „Selstaber, Stiftelser og andre Indretninger“, maa den Undersøgelse, Ministeriet har at gjøre, egentlig kun være rettet paa, om det vedkommende Laanekontor er stiftet af en Forening, idet Ministeriet efter dette Lovforslag, saavidt jeg kan see, ikke har Ret til at give en enkelt Mand en saadan Bevilling. Jeg troer, at dette mildner det Hele noget. Forøvrigt skal jeg ikke fragaae, at ogsaa jeg langt hellere havde ønsket, at der var vedtaget et Forslag som det, der laa for i det andet Thing, og som, uden at hentye til Bevillingsmyndigheden, gav Alle og Enhver en almindelig Ret til at udstede Beviser for Smaasummer indtil et Beløb af 25 Rd. paa ustemplet Papir. Men da nu Lovforslaget engang er vedtaget i det andet Thing og med den nævnte Indskrænkning, seer jeg ingen Grund til at vise nogen Modstand imod det.

Brock: Ogsaa jeg skal indskrænke mig til at anbefale dette lille Lovforslag til det høie Things Vedtagelse. Det er fuldkommen rigtigt, som af den ærede sidste Taler bemærket, at den ærede foregaaende Taler, der har gjort Indsigelse mod Lovforslaget, har, i det Mindste med Hensyn til det ene af de Punkter, han nævne, svævet i en Vilsfarelse. Saaledes som Lovudkastet oprindeligt var forelagt af Ministeriet, indeholdt det ganske vist en Bemyndigelse for Ministeriet til at give Alle og

Enhver, der maatte gjøre den Art Forretninger; Lovforslaget omhandler, Udtalelse til at udstede de omspurgte Tilstaaelser paa ustemplet Papir. Ved Forhandlingerne i det andet Thing er imidlertid netop den Side af Sagen bleven forandret. Man angreb denne Bestemmelse i det andet Thing som Noget, der kunde lede til Urigtigheder, hvad den vistnok ogsaa, som den ærede første Taler bemærkede, vilde kunne. — Det blev i sin Tid under de Forhandlinger, der gik forud for Stempelloben af 19de Februar 1861, af den nedsatte Kommission taget under Overveielse, om det ikke turde være det Rigtige at give Stempelfrihed for Laan og overhovedet for Forretninger, der dreie sig om en Værdi af indtil 25 Rd. Man meente imidlertid ikke at burde anbefale en saadan Forholdsregel, og specielt med Hensyn til Laaneforretninger blev den Anskuelse udtalt, at en saadan Bestemmelse meget let vilde kunne give Anledning til, at større Laan ikkædtes Form af mindre Laan paa 25 Rd., hvorved der saaledes kunde tilvendes et i Virkeligheden maaflæe endogsaa meget betydeligt Laan en Stempelbegunstigelse, der ikke tilkom det. Jeg for mit Vedkommende maa fuldkommen bifalde den Forandring, der er foregaaet i Lovforslaget under dets Behandling i det andet Thing; jeg maa fuldkommen billige, at denne Bemyndigelse for Indenrigsministeren er indskrænket til kun at gjælde saadanne Selstaber eller Stiftelser eller andre Indretninger, der sætte sig det som Opgave at komme den trængende Befolkning til Hjælp imod de Udsugelser, der, hvad vi vist Alle vide, ere gaaede meget i Svang saavel i Kjøbenhavn som i andre af Landets større Stæder. Det er jo blot Udkastets Tanke at komme den hæderlige Virksomhed til Hjælp, som nu har reist Opposition imod Udsugelserne.

Naar den ærede første Taler har formeent, at ogsaa fra en anden Side betragtet var Lovforslaget mindre modtageligt, nemlig fordi det ikke i det er udtalt, under hvilke Forhold Ministeren skulde kunne tilbagekalde en engang meddeelt Bevilling, da forekommer det mig, at, naar man overhovedet vil gaae ind paa en saadan Bemyndigelse for Ministeriet til at give Bevillinger, saa maa man ogsaa overlade Afgjørelsen af de enkelte Tilfælde til Ministeriet, og